

udvikle og markedsføre mere miljøvenlige varer og produkter.

Kemikalielovens § 10, stk. 3, som forbyder salg af kemiske stoffer eller produkter »under omstændigheder, der er egnet til at vildlede forbrugerne med hensyn til stoffets eller produktets anvendelse eller med hensyn til den risiko, der kan være forbundet med stoffet eller produktet«, har hindret, at producenter og forhandlere lovligt har kunnet reklamere med, at deres varer var »ufarlige«, »miljøvenlige«, »allergitestet« eller lignende.

Forbudet mod vildledende angivelser i § 10, stk. 3, ønskes opretholdt. Samtidig findes det imidlertid ønskeligt, at der åbnes mulighed for, at der efter saglige kriterier kan tildeles miljøvenlige varer og produkter et autoriseret miljømærke for at inddrage forbrugerne i det forebyggende miljøbeskyttelsesarbejde.

Ideelt set kunne man tænke sig, at det særlige miljømærke kun tildeltes varer, som udfra en samlet vurdering af alle miljømæssige forhold vedrørende varen måtte foretrakkes fremfor andre varer af samme art. En total vurdering af alle miljømæssige forhold vedrørende en given vare - og alle sammenlignelige varer - ville imidlertid stille krav om så omfattende og ressourcerelevende undersøgelser og vurderinger, at det næppe er gennemførligt.

En miljømærkeordning kan imidlertid godt forene kravet om saglig forsvarlighed og praktisk gennemførlighed uden, at den skal basere sig på en sådan total vurdering.

Et mindre ambitiøst kriterium for tildeling af miljømærket kunne være, at man fokuserede på et enkelt eller nogle få miljømæssige forhold af væsentlig betydning. F.eks. kunne man ved vurdering af batterier lægge vægt på indholdet af kviksølv eller andre tungmetaller. Efter dette væsentlighedsprincip har man opbygget tilsvarende miljømærkeordninger i udlandet f.eks. den tyske »Blaue Engel«-ordning.

En anden måde at gribe sagen an på kunne være at tage udgangspunkt i de grænseværdier og kriterier, som allerede er fastsat eller bliver fastsat i love og bekendtgørelser. Eventuelt suppleret med vejledende normer udarbejdet af miljømyndighederne.

Det forudsættes, at den traditionelle regulering efter Kemikalielovens regler kan samvirke med miljømærkeordningens administration. Således kan ansøgninger om miljømærke medvirke til, at der fastsættes generelle normer for det pågældende produktområde, ligesom sådanne generelle normer igen kan danne grundlag for tildeling af miljømærke.

Administrationen af miljømærket tænkes placeret under et nævn. Sammensætningen af nævnet forudsættes at ske efter indstilling fra myndigheder, berørte brancher og organisationer.

Gebyr opkrævet for ansøgning om og brug af miljømærket skal finansiere nævnets virksomhed, tilsyn og kontrol samt den forsknings- og udredningsvirksomhed, der er nødvendig til støtte for administrationen af ordningen.

Til nr. 7-10

Ad §§ 11-12

Ændringen af disse bestemmelser er en konsekvens af EF-domstolens dom af 14. oktober 1987 vedrørende Danmarks gennemførelse af anmeldereglerne i Rådets direktiv om 6. ændring af direktivet om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (6. ændring af 67-direktivet).

Hovedindholdet i den hidtidige danske anmelderordning er, at stoffer, der ikke var markedsført i Danmark inden Kemikalielovens ikrafttræden, betragtes som nye i Danmark, og derfor skal anmeldes til de danske myndigheder. Endvidere betragtes gamle stoffer, der sælges til væsentligt ændret anvendelse eller i væsentligt forøget mængde, som anmeldelsespligtige. EF's anmelderordning benytter en anden afgrænsning for, hvornår et stof betragtes som nyt, ligesom EF betragter hele det fælles marked som ét anmelderområde.

Dommen udtaler, at den særlige danske anmelderordning foreskriver en mere vidtgående anmelderpligt end direktivet, som efter domstolens opfattelse udtømmende angiver, hvilke stoffer, der kan kræves anmeldt. Som følge heraf kan den særlige danske anmelderordning ikke opretholdes.

På denne baggrund er lovens bestemmelser om anmeldelse af nye kemiske stoffer ændret og samlet i §§ 11-12. Ændringerne åbner mulighed for at bringe de danske anmelderegler ved markedsføring i Danmark i fuld overensstemmelse med EF's anmelderordning, hvilket ministeren agter at gøre ved fastsættelse af bekendtgørelse herom.

Under hensyn til, at det forventes, at direktivets bestemmelser om anmeldelse vil blive revideret inden for de nærmeste år, har man imidlertid ikke fundet det hensigtsmæssigt at fastsætte de detaljerede regler i selve lovtæksten, men blot at skabe de nødvendige lovgivningsmæssige rammer for, at EF's anmelderordning kan implementeres i fuldt omfang.

De ændringer i EF's anmelderordning, der evt. kan komme på tale, og hvorom der har været ført indledende forhandlinger mellem medlemslandene, vil i givet fald blive fastsat ved en 7. ændring af 67-direktivet.

Lovforslagets § 11 vedrører, hvornår et stof skal betragtes som nyt og derfor undersøges med henblik på at belyse stoffets virkninger på sundheden og mil-